

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

**nr. 8815 van 19 juli 2012
in de zaak A. 205.472/XIV-34.369**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen Blomme
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Vredelaan 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 82.173 van 31 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 juli 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Waar de verzoekster aanvoert dat “de interpretatie der feiten in de beslissing

van het Commissariaat daarin gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen strijdt met de artt. 48, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet”, vraagt zij in wezen een nieuwe beoordeling van haar asielaanvraag, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. De verzoekster kan “aanvullende stukken” niet voor het eerst neerleggen in graad van administratieve cassatie. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. Waar de verzoekster nog aanvoert dat “een terugzending (...) naar Litouwen een schending zou zijn van artikel 3, 6 en 8 E.V.R.M.”, wordt opgemerkt dat artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State voorschrijft dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de cassatiemiddelen dient te bevatten. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De verzoekster zet echter niet uiteen hoe de aangehaalde rechtsnormen door het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negentien juli tweeduizend en twaalf, door:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen